

PRZEMYSŁAW NOWAK

GŁOSA DO POSTANOWIENIA SĄDU OKRĘGOWEGO
W TARNOBRZEGU Z 31 LIPCA 2007 R.,
SYGN. AKT: II 1 KZ 144/07¹

„Respektowanie zasady równości broni i rzetelnego postępowania sądowego wymaga umożliwienia podejrzanemu, co do którego wystąpiono z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania, i jego obrońcy zapoznania się z tymi dowodami i okolicznościami sprawy, które stanowiły podstawę stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. W zakresie właśnie tych dowodów zasadne jest twierdzenie, że akta sprawy przesłane przez prokuratora wraz z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania są to akta sprawy sądowej w rozumieniu art. 156 § 1 k.p.k., co do których udostępnienia nie ma potrzeby uzyskania zgody przez podejrzanego i jego obrońcę (art. 156 § 5 k.p.k.). W pozostałym zakresie są to dalej akta postępowania przygotowawczego, co do których wymagana jest zgoda prowadzącego postępowanie przygotowawcze.”

1. Omawiane orzeczenie dotyczy problematycznego zagadnienia dostępu podejrzanego, wobec którego wystąpiono z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania, oraz jego obrońcy do akt sprawy, przesłanych wraz z tym wnioskiem w trybie art. 250 § 3 k.p.k.² Nie jest bowiem w pełni

---

¹ Niepublikowane.

² Zagadnienie to nie stanowiło dotąd przedmiotu pogłębionych rozważań w piśmiennictwie i judykaturze. Coraz liczniejsze wypowiedzi przedstawicieli doktryny — zob. w szczególności: M. Wąsek - Wiaderek, *Dostęp do akt sprawy oskarżonego tymczasowo aresztowanego i jego obrońcy w postępowaniu przygotowawczym — standard europejski a prawo polskie*, „Palestra” 2003, nr 3/4, s. 55 i n.; M. Wąsek - Wiaderek, *Zasada równości stron w polskim procesie karnym w perspektywie prawnoporównawczej*, Kraków 2003, s. 239 i n.; P. Wiliński, *Odmowa dostępu do akt sprawy w postępowaniu przy-*

jasne, czy podlegają one udostępnieniu na zasadach określonych w art. 156 § 1 k.p.k., czyli bez konieczności wcześniejszego uzyskania stosownej zgody, czy też dostęp do tych akt uzależniony jest od uprzedniego zezwolenia prowadzącego postępowanie przygotowawcze — zgodnie z wymogami przewidzianymi w art. 156 § 5 k.p.k. Wydaje się, że próba rozstrzygnięcia tej kwestii wymaga poprzedzenia ustaleniem: po pierwsze — czy akta postępowania dotyczącego zastosowania tymczasowego aresztowania mieszczą się w zakresie znaczeniowym pojęcia „akta sprawy sądowej”, użytego w treści pierwszego z tych przepisów, czy też są one „aktami w toku postępowania przygotowawczego”, o których mowa w drugim z nich?; po wtóre zaś — czy akta sprawy przesłane wraz z wnioskiem o zastosowanie wspomnianego środka zapobiegawczego stają się integralną częścią akt postępowania w tym przedmiocie, czy też zachowują one odrębny status?

2. Ustawodawca nie zdefiniował pojęć „akta sprawy sądowej” oraz „akta w toku postępowania przygotowawczego”, zaś ich wzajemną relację trudno uznać za bezsporną. Pierwszym ze wskazanych pojęć posłużono się jedynie w dwóch przepisach, to jest w art. 156 § 1 k.p.k. oraz w art. 158 § 1 k.p.k.³ Z regulacji tych nie wynika w sposób jednoznaczny, czy pod pojęciem „akta sprawy sądowej” rozumieć należy wyłącznie akta postępowania prowadzo-

---

gotowawczym, „Prokuratura i Prawo” 2006, nr 11, s. 74 i n.; J. S k o r u p k a, *Stosowanie i przedłużanie tymczasowego aresztowania w postępowaniu przygotowawczym*, „Prokuratura i Prawo” 2006, nr 12, s. 109 i n.; J. S k o r u p k a, *Udostępnienie akt sprawy podejrzanemu*, „Prokuratura i Prawo” 2007, nr 5, s. 65 i n. — zdają się bowiem koncentrować raczej na problematyce dostępu podejrzanego już tymczasowo aresztowanego i jego obrońcy do akt sprawy w związku z postępowaniem mającym za przedmiot kontrolę zasadności i legalności pozbawienia w ten sposób wolności, przede wszystkim w kontekście standardu wyznaczonego przez art. 5 ust. 4 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności z dn. 4 XI 1950 r. (Dz.U. z 1993 r., Nr 61, poz. 284 ze zm. i uzup.; dalej: EKPC) oraz orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka (dalej: ETPC). Zob. natomiast P. K a r d a s, *Z problematyki dostępu do akt sprawy w postępowaniu o wyrażenie zgody na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej*, w: *Nauki penalne wobec problemów współczesnej przestępczości. Księga jubileuszowa z okazji 70. rocznicy urodzin Profesora Andrzeja Gaberle*, red. K. Krajewski, Kraków 2007, s. 205 i n., gdzie analizie poddano m.in. analogiczną do omawianej w niniejszym opracowaniu kwestię sposobu udostępniania akt sprawy przesłanych przez prokuratora wraz z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej. Nieliczne orzeczenia odnoszące się do analizowanego zagadnienia — zob. w szczególności postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 XI 2006 r., II AKz 628/07, KZS 2007, nr 1, s. 51 — również nie zawierają jego kompleksowego omówienia.

³ Przepis ten uprawnia prokuratora do przeglądania akt sprawy sądowej w każdym jej stanie oraz do żądania przesłania mu ich w tym celu.

nego przez sąd po zakończeniu postępowania przygotowawczego, czy też są nimi także akta postępowania mieszczącego się w ramach tzw. czynności sądowych w postępowaniu przygotowawczym. Z kolei art. 156 § 5 k.p.k., poza którym ustawodawca nie wspomina o „aktach w toku postępowania przygotowawczego”, nie precyzuje, czy są nimi wyłącznie akta śledztwa bądź dochodzenia, czy też pojęcie to obejmuje również „akta sprawy sądowej” prowadzonej w tym stadium procesu karnego.

Za przyjęciem pierwszego z dwóch potencjalnych sposobów interpretacyjnych, sprowadzającego się do objęcia zakresem znaczeniowym pojęcia „akta w toku postępowania przygotowawczego” akt każdej sprawy rozpoznawanej w obrębie tego postępowania, przemawia w pierwszej kolejności rezygnacja z posłużenia się w art. 156 § 5 k.p.k. pojęciem „akta postępowania przygotowawczego”, użytym w art. 160 § 4 k.p.k., art. 330 § 3 k.p.k. oraz art. 334 § 1 k.p.k.⁴ Prezentowane stanowisko wspiera również argument o charakterze funkcjonalnym. Można bowiem zasadnie twierdzić, iż ochrona postępowania przygotowawczego, znajdująca wyraz w daleko posuniętym ograniczeniu jego jawności wewnętrznej⁵, rozciągnięta jest również na pozostające w związku z nim postępowania incydentalne, nawet jeżeli do ich prowadzenia kompetentny jest sąd. W takim ujęciu akta postępowania o zastosowanie tymczasowego aresztowania nie tracą statusu „akt w toku postępowania przygotowawczego”, których udostępnienie uzależnione jest od zgody prowadzącego postępowanie przygotowawcze.

Na przeszkodzie zaaprobowaniu powyższej koncepcji stoi jednak charakter tzw. czynności sądowych w postępowaniu przygotowawczym. Przekazanie do kompetencji sądu szeregu czynności na obszarze tego postępowania ponad wszelką wątpliwość podyktowane jest względami gwarancyjnymi i służyć ma wzmocnieniu ochrony podstawowych wolności i praw człowieka⁶. Jasne

---

⁴ Art. 160 § 4 k.p.k. wskazuje prokuratora jako podmiot legitymowany do odtwarzania tych akt w wypadku zaginięcia lub zniszczenia w całości lub w części. Art. 330 § 3 k.p.k. obliuguje prokuratora do ich nadesłania w terminie 14 dni od otrzymania od prezesa sądu wezwania wraz z odpisem aktu oskarżenia wniesionego przez pokrzywdzonego. Z kolei w myśl art. 334 § 1 k.p.k., akta, o których mowa, oraz załączniki do nich przesyła się sądowi razem z aktem oskarżenia.

⁵ Zob. W. Daszkiewicz, *Prawo karne procesowe. Zagadnienia ogólne*, Poznań 1999, s. 107; T. Grzegorzczak, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Kraków 2005, s. 395; A. Sakowicz, w: K.T. Boratyńska, A. Górski, A. Sakowicz, A. Wąznay, *Kodeks postępowania karnego. Komentarz*, Warszawa 2005, s. 312; R. Kmiecik, w: R. Kmiecik, E. Skrętowicz, *Proces karny. Część ogólna*, Kraków 2006, s. 122. Czytelnym przejawem tego ograniczenia jest właśnie rozwiązanie przyjęte w art. 156 § 5 k.p.k.

⁶ Zob. J. Grajewski, w: J. Grajewski, L.K. Paprzycki, M. Płachta, *Ko-*

jest, że postępowania objęte tą kategorią pozostają w funkcjonalnym i temporalnym związku ze śledztwem bądź dochodzeniem, jednakże stanowią one postępowania odeń odrębne. Warto w tym miejscu przypomnieć treść art. 299 § 3 k.p.k., zgodnie z którym w czynnościach sądowych w postępowaniu przygotowawczym prokuratorowi przysługują prawa strony. Takie ukształtowanie statusu prokuratora stanowi przejaw respektowania przez ustawodawcę „sądowego” charakteru owych postępowań, które winny odpowiadać podstawowym wymogom rzetelnego procesu, takim jak kontrydiktoryjność oraz równość broni pomiędzy stronami⁷. Trudno uznać, by wspomniane wymogi były zachowane, jeżeli obrońca podejrzanego nie ma zagwarantowanego dostępu do akt tych postępowań.

Przyjęcie, iż o udostępnieniu akt postępowania dotyczącego zastosowania tymczasowego aresztowania decyduje prokurator — a więc jego strona — nie odpowiada zatem gwarancjom przewidzianym dla tego postępowania. Bardziej przekonująca wydaje się być więc koncepcja, zgodnie z którą pojęcie „akta w toku postępowania przygotowawczego” nie obejmuje swym zakresem znaczeniowym akt postępowania mającego za przedmiot zastosowanie izolacyjnego środka zapobiegawczego, stanowiących tym samym „akta sprawy sądowej”. W takim stanie rzeczy akta, o których mowa, należałoby uznać za dostępne dla osób wskazanych w art. 156 § 1 k.p.k. — w tym podejrzanego, wobec którego wystąpiono z wnioskiem o tymczasowe aresztowanie oraz jego obrońcy — bez konieczności uzyskania zgody prowadzącego postępowanie przygotowawcze⁸.

---

deks postępowania karnego, t. I: *Komentarz do art. 1–424 k.p.k.*, Kraków 2003, s. 707; J. Tyłman, w: T. Grzegorz, J. Tyłman, *Polskie postępowanie karne*, Warszawa 2005, s. 657 i n.; S. Waltoś, *Proces karny. Zarys systemu*, Warszawa 2005, s. 491.

⁷ Zob. P. Hofmański, E. Sadzik, K. Zgrzyk, *Kodeks postępowania karnego*, t. II: *Komentarz do artykułów 297–467*, Warszawa 2004, s. 16; J. Tyłman, w: T. Grzegorz, J. Tyłman, *op. cit.*, s. 587. Nie ulega wątpliwości, że czynności sądowe w postępowaniu przygotowawczym mieszczą się w zakresie pojęcia „sprawy” w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, wobec czego objęte są one gwarancjami określonymi w tym przepisie — zob. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 10 V 2000 r., K 21/99, OTK 2000, nr 4, poz. 109; z 11 VI 2002 r., SK 5/05, OTK 2002, nr 4A, poz. 41 oraz z 6 XII 2004 r., SK 29/04, OTK 2004, nr 11A, poz. 114.

⁸ Opowiedzenie się za takim rozwiązaniem problemu dostępu do akt postępowania dotyczącego zastosowania tymczasowego aresztowania prowadzi z kolei do konkluzji, że złożony do tych akt wniosek prokuratora o zastosowanie detencyjnego środka zapobiegawczego podlega udostępnieniu na zasadach określonych w art. 156 § 1 k.p.k. Zob. jednak wskazane już postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 8 XI 2006 r., gdzie wyrażono pogląd, iż art. 156 § 5 k.p.k. daje prokuratorowi także uprawnienie do odmowy wyrażenia zgody na dostęp do wniosku o przedłużenie tymczasowego aresztowania.

3. Status akt sprawy przesłanych wraz z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania na podstawie art. 250 § 3 k.p.k. nie został przez ustawodawcę określony. Wedle pierwszego z potencjalnych rozwiązań tego zagadnienia stanowią one część akt postępowania dotyczącego zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego, będąc tym samym „aktami sprawy sądowej” udostępnianymi w sposób określony w art. 156 § 1 k.p.k. Istota drugiego z nich sprowadza się natomiast do stwierdzenia, że pomimo posługiwania się tymi aktami przez sąd pozostają one poza aktami postępowania o zastosowanie tymczasowego aresztowania i podlegają udostępnieniu wyłącznie za zgodą prowadzącego postępowanie przygotowawcze⁹. Za przyjęciem pierwszego z proponowanych rozwiązań przemawiają nie tylko argumenty o charakterze funkcjonalnym w postaci gwarancji, jakie winny być respektowane w postępowaniu dotyczącym zastosowania tymczasowego aresztowania, lecz także fakt zalegania w przesłanych sądowi aktach dowodów wskazanych przez prokuratora w treści wniosku jako podstawa stwierdzenia realizacji przesłanek stosowania tego środka zapobiegawczego, weryfikowanych następnie przez sąd procedujący w tym przedmiocie. Rezultatem przyjęcia drugiego z nich — za którym przemawia wszakże konieczność zabezpieczenia efektywnej realizacji celów postępowania przygotowawczego — jest zatem orzeczenie na podstawie okoliczności ustalonych w oparciu o dowody nieznajdujące się w aktach sprawy¹⁰. Bardziej przekon-

---

⁹ Warto zaznaczyć, że do czasu nowelizacji art. 80 u.s.p. dokonanej ustawą z dn. 29 VI 2007 r. o zmianie ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych i niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 98, poz. 1070), która weszła w życie 31 VIII 2007 r., zagadnienie uzależnienia dostępu do akt sprawy przesłanych wraz z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej od zgody prokuratora stanowiło przedmiot kontrowersji zasadniczo odmiennie rozstrzyganych w orzecznictwie i doktrynie — zob. w szczególności uchwały Sądu Apelacyjnego w Krakowie: z 11 III 2002 r., SD 5/02, KZS 2002, nr 10, poz. 116 oraz z 5 VII 2002 r., SD 12/02, KZS 2002, nr 10, poz. 120; W. K o z i e l e w i c z, *Odpowiedzialność dyscyplinarna sędziów. Komentarz*, Warszawa 2005, s. 63 i n. Obecnie sposób udostępniania dokumentów załączonych do wniosku regulowany jest przez art. 80 § 2f u.s.p., wskazujący jako zasadę prawo wglądu do nich sędziego, którego dotyczy postępowanie. Od zasady tej przewidziano wyjątek, polegający na możliwości zastrzeżenia przez prokuratora, iż dokumenty te lub ich część nie mogą być sędziemu udostępnione z uwagi na dobro postępowania przygotowawczego. W takim wypadku, stosownie do art. 80 § 2g u.s.p., w zastrzeżonym zakresie przewodniczący odmawia sędziemu wglądu do dokumentów.

¹⁰ Art. 92 k.p.k., określający podstawę faktyczną orzeczenia, wyklucza bowiem dopuszczalność opierania go na ustaleniach spoza postępowania i dokonywania ustaleń faktycznych na materiałach, których brak w aktach sprawy — zob. T. G r z e g o r c z y k, *op. cit.*, s. 306 oraz postanowienie SN z 6 VIII 1999 r., IV KKN 88/98, „Prokuratura i Prawo” 1999, nr 2,

jąca wydaje się więc koncepcja, zgodnie z którą akta sprawy przesłane wraz z wnioskiem o tymczasowe aresztowanie — co najmniej części obejmującej wskazane dowody — stanowią integralną część akt postępowania dotyczącego zastosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego. Przynajmniej w tej części stanowią one zatem „akta sprawy sądowej” w rozumieniu art. 156 § 1 k.p.k., pozostając tym samym poza zakresem znaczeniowym pojęcia „akta w toku postępowania przygotowawczego” użytego w art. 156 § 5 k.p.k., podlegając tym samym udostępnieniu na zasadach określonych w pierwszym z powołanych przepisów¹¹.

4. Niezależnie od zaprezentowanych wyżej uwag podnieść wypadnie, że koncepcja gwarantująca podejrzanemu, wobec którego prokurator wystąpił z wnioskiem o tymczasowe aresztowanie, oraz jego obrońcy dostęp do przesłanych wraz z wnioskiem akt sprawy — przynajmniej w zakresie obejmującym dowody wskazane w uzasadnieniu wniosku jako podstawa ustaleń dotyczących realizacji przesłanek stosowania tymczasowego aresztowania — wydaje się również znajdować wsparcie w orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka dotyczącym art. 5 ust. 4 EKPC¹². Orzecznictwo to określa wprawdzie standard, jakiemu winno odpowiadać postępowanie w przedmiocie kontroli zasadności i legalności tymczasowego aresztowania, jednakże standard ten może również dotyczyć postępowania mającego za przedmiot zastosowanie tego środka¹³.

Pośród orzeczeń odnoszących się do zagadnienia dostępu do akt aresztowanego oraz jego obrońcy w związku z procedurą uregulowaną w powołanym przepisie, w pierwszej kolejności wskazać należy wyrok z 30 marca 1989 r. w sprawie Lamy przeciwko Belgii¹⁴. Uznano w nim, że pozbawienie

---

poz. 7, gdzie wyrażono pogląd, iż powołany przepis obliguje do wydawania orzeczeń w oparciu o materiał dowodowy zebrany w sprawie i odpowiednio udokumentowany w aktach tej sprawy.

¹¹ Analogiczną propozycję rozstrzygnięcia na gruncie przepisów Prawa o ustroju sądów powszechnych w brzmieniu obowiązującym do 31 VIII 2007 r. statusu akt sprawy przesłanych przez prokuratora wraz z wnioskiem o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej przedstawił P. K a r d a s, *op. cit.*, s. 212.

¹² Przepis ten, w którego treści znajduje swój normatywny wyraz instytucja określana tradycyjnym mianem *habeas corpus* — zob. B. G r o n o w s k a, *Wolność i bezpieczeństwo osobiste w sprawach karnych w świetle standardów Rady Europy*, Toruń 1996, s. 96 — gwarantuje osobie pozbawionej wolności przez zatrzymanie lub aresztowanie prawo odwołania się do sądu w celu kontroli legalności pozbawienia wolności i zarządzenia zwolnienia w wypadku jego niezgodności z prawem.

¹³ Zob. M. W ą s e k - W i a d e r e k, *Zasada...*, *op. cit.*, s. 237.

¹⁴ Nr skargi 10444/83, zob. M.A. N o w i c k i, *Europejska Konwencja Praw Człowieka*.

aresztowanego podejrzanego oraz jego obrońcy dostępu do akt śledztwa, pomimo obszernego uzasadnienia przyczyn zastosowania tego środka w nakazie aresztowania, uniemożliwiło skarżącemu podważenie twierdzeń prokuratora i zasadności aresztowania przed sądem orzekającym o utrzymaniu w mocy nakazu aresztowania. Sytuację, w której prokurator znał w całości akta sprawy, zaś skarżącemu i jego obrońcy nie udostępniono ich w żadnym zakresie, Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał za równoznaczną z naruszeniem zasady równości broni i w konsekwencji zasady kontradyktoryjności postępowania w kwestii zasadności aresztowania skarżącego¹⁵. Analogiczny pogląd wyrażono w trzech wyrokach z 13 lutego 2001 r. w sprawach: Schops przeciwko Niemcom, Garcia Alva przeciwko Niemcom oraz Lietzow przeciwko Niemcom¹⁶, gdzie wyjaśniono, że nie gwarantuje równości broni postępowanie w przedmiocie zażalenia na tymczasowe aresztowanie, w którym obrońca aresztowanego nie ma dostępu do tych dokumentów w aktach sprawy, które mają istotne znaczenie dla efektywnego podważania zasadności tymczasowego aresztowania¹⁷. W powołanych judykatach zaakceptowano dopuszczalność utajnienia — z uwagi na potrzebę przeprowadzenia skutecznego postępowania przygotowawczego — części informacji zgromadzonych w aktach sprawy, konsekwentnie jednak podkreślając, iż ten uzasadniony prawnie cel nie może być realizowany kosztem poważnych ograniczeń w prawach podejrzanego do obrony. Informacje niezbędne dla oceny legalności pozbawienia wolności winny być zatem dostępne w odpowiedni sposób dla obrońcy oskarżonego¹⁸.

Wybór orzecznictwa, Warszawa 1998, s. 96; M.A. Nowicki, *Wokół konwencji europejskiej. Krótki komentarz do europejskiej konwencji praw człowieka*, Kraków 2002, s. 159; M. Wąsek - Wiaderek, *Dostep..., op. cit.*, s. 57; M. Wąsek - Wiaderek, *Zasada..., op. cit.*, s. 199.

¹⁵ Zob. M. Wąsek - Wiaderek, *Dostep..., op. cit.*, s. 57; M. Wąsek - Wiaderek, *Zasada..., op. cit.*, s. 199.

¹⁶ Numery skarg odpowiednio: 25116/94, 23541/94 oraz 24479/94; zob. M.A. Nowicki, *Europejska..., op. cit.*, s. 96; M.A. Nowicki, *Wokół..., op. cit.*, s. 158 i n.; M. Wąsek - Wiaderek, *Dostep..., op. cit.*, s. 57; M. Wąsek - Wiaderek, *Zasada..., op. cit.*, s. 199.

¹⁷ Zob. również wyroki ETPC: z 25 III 1999 r. w sprawie Nikolova przeciwko Bułgarii, nr skargi 31195/96; z 25 VI 2002 r. w sprawie Migoń przeciwko Polsce, nr skargi 24244/94; z 9 I 2003 r. w sprawie Shishkov przeciwko Bułgarii, nr skargi 38822/97.

¹⁸ Identycznie we wskazanych już wyrokach ETPC: z 25 VI 2002 r. w sprawie Migoń przeciwko Polsce oraz z 9 I 2003 r. w sprawie Shishkov przeciwko Bułgarii. Uwagę zwraca fakt, że nawet w razie uznania akt sprawy przesłanych wraz z wnioskiem o zastosowanie tymczasowego aresztowania za „akta w toku postępowania przygotowawczego” i podlegających udostępnieniu z zachowaniem reżimu określonego w art. 156 § 5 k.p.k., standard

5. W powyższym kontekście należy stwierdzić, że stanowisko prezentowane przez Sąd Okręgowy w Tarnobrzegu zasługuje na aprobatę. Warto podkreślić, że przyjęte rozwiązanie jest równoznaczne z zakwestionowaniem powszechnie przyjętej praktyki uzależniania przez sąd rozpoznający wniosek o zastosowanie tymczasowego aresztowania udostępniania podejrzanemu oraz jego obrońcy akt sprawy od zezwolenia prowadzącego postępowanie przygotowawcze. Wobec wskazanych wyżej problemów interpretacyjnych wydaje się jednak celowe rozstrzygnięcie analizowanego zagadnienia przez Sąd Najwyższy w drodze zasadniczej wykładni ustawy.

---

wpracowany przez ETPC obliguje prowadzącego postępowanie przygotowawcze do wyrażenia zgody na dostęp do tych akt w zakresie obejmującym dowody wskazane we wniosku jako podstawa stwierdzenia okoliczności wskazujących na istnienie przesłanek stosowania izolacyjnego środka zapobiegawczego.